

gebleven, als een beknord kind. O God, hoe zou hij haar vinden! Haar kinderachtige bakvis-houding, misschien dacht hij het aanstellerij van haar en dan haar ontzettende onwetendheid! Van Dijssel, van Dijssel... Waarom had ze daar dan ook nooit van gehoord, waarom had die leraar van haar hem dan niet eens genoëmd. Waar moest ze 't nu vinden? Eckstein had geen enkele aanwijzing gegeven... Stil! ze ging er een bestellen, nu nog, direkt. En nog met rood-gevekt gezicht van het huilen en met brandende oogleden liep ze naar Nico's kantoor en schreef naar hun boekhandel in de stad om haar terstond iets van „Van Dijssel” te zenden, 't deed er niet toe wat”.

Hoe was deze ontmoeting heel anders geweest dan ze zich had voorgesteld! Hij leek prikkelbaar en zenuwachtig. Misschien was hij tegen zijn zin gekomen, en nu zij zo vreselik dom was gebleken zou hij het zéker niet meer prettig vinden. 't Kon ook eigenlijk niet, dat een Maurice Eckstein zou belangstellen in zo'n oppervlakkig doodgewoon mens als Suze van Larn.

Al na twee dagen bracht de post haar van Deyssels Vijfde Bundel. Toen Herzberg er verwonderd over vraagde, zei Suze onverschillig, dat het een leerboek was, waarin ze nog wat wilde nazien, wel wetend, dat het toch te hoog zou zijn om te begrijpen als hij de waarheid wilde onderzoeken.

Zij ging koortsig aan het lezen, zoekend geen schoonheid of genot, maar enkel wилende lezen, goed-lezen om het gelezen-te hebben en te weten wat er in stond. Pijnlijk stipt las zij langzaam de zwaar-gebouwde en voor haar geheel nieuwe zinnen, sommige, die ze niet begreep, hardop-zeggend drie, vier malen, bang dat juist daarin misschien de quintessens mocht staan en zij er zonder die niet oordeelkundig over zou kunnen spreken. Deze angstig-precieuse studie bracht haar een eind verder; gewetensvol gaf zij zich rekenschap van ieder nieuw of in vreemde zin gebruikt woord en elke ver-

gelijking toetste ze in zijn doorvoering. In vier dagen had zij het boek doorworsteld en zou over iedere volzin hebben kunnen spreken. Het gaf haar een grote rust en een geweldige voldoening. Nu mocht hij weer komen, beidde zij hem niet meer bang — hoewel een flauwe vrees, dat hij op andere punten haar kleinheid zou onthullen, noch in haar woonde. Maar de angst overheerste niet, haar wachten was weer verlangen.

Gedreven door nieuwsgierigheid en door onzekerheid over de betekenis van Suzes gedrag, hervatte Eckstein zijn bezoek eerder dan hij vroeger gewoon was. De quitantie was nog niet uitgespeeld; maar zonder deze had hij een voorraad voorwendsels verzameld vóór hij de eerste stap weer deed, wel wetend dat het niet voor éénmaal zou zijn, zo hij zijn werk wilde voltooien.

Suze was weer gewoon; in de verwachting van Ecksteins komst had zij zich kunnen voorbereiden en was het haar gelukt zich wat te beheersen. Toen hij haar Verbeeldingen gaf — dit had hij bij nader inziens beter gevonden dan kritieken van werken, die Suze waarschijnlijk tòch niet kende — merkte hij, dat zij in het korte tijdsverloop tussen deze en zijn vorige visite al reeds met van Deijssel had kennis gemaakt en die wetenschap gaf hem een wonderlike ontroering. Zij moest wel iets, wel veel aan zijn oordeel hechten!

Hij kwam nu weer geregeld en het leek of er geen stilstand in zijn bezoeken was geweest. Het waren nu weer dezelfde vertrouwelike uren vol geestelik genot, gedachten telend voor lange eenzame dagen. Hun gesprekken waren ernstig, nu en dan doorspikkeld van diepe geestigheid, die een trillende lach deed schemeren in hun even elkaar scherende blikken en die hun herinneringen wonderlijk rijk maakte als kleine gouden lovers een effen kleed.

Zij spraken nu steeds over litteratuur; daar waren ze zo toevallig opgekomen en Eckstein oordeelde dit ook beter voor de hypergevoelige Suze dan de zwaarverteerbare en vaak sombere filosofie.